

1.

Jedno bylo jisté: že bílé kotě s tím nemělo nic společného; – byla to jen a jen vina černého kotěte.

Nepřemýšlej o tom, říkal si, prostě utíkej. Utíkej. Jeho nohy bušily do lehce pružící země, chodidla škobrtala přes drny a kameny, které ve tmě nebylo vidět, plíce při každém nadechnutí pálily, žaludek se mu bolestivě svíral a byl jako na vodě. Utíkej.

Mysli na něco jiného, soustřeď se na svůj úkol, usiluj o svůj cíl. Z těch směšných frází mu bylo do smíchu. Když se mezi lapáním po dechu trochu zasmál, změnilo to dokonce tón jeho prudkého oddechování. Byl to přece dobrý vtip. Mysli na svůj cíl, když běžíš jako o život, protože máš kohosi v zádech, pravděpodobně hodně blízko, a jsou to lidé, jejichž jediným cílem je zabít tě. A mají zbraně. A nejdou pěšky. A nejsou unavení. A nebloudí. Utíkej.

Je zajímavé, jak se člověku při běhu unaví paže, pomyslel si, když přeběhl vrchol nízkého kopce a klopýtal po úbočí na druhé straně. Kýmácejí se vám kolem těla, nejsou vám moc k užítku, ale přesto jsou strašně znavené, příšerně těžké. A pak taky šíje. Proč se tak nesmírně unaví? Nemysli na to, nepoddávej se únavě. Utíkej.

Před ním se na obzoru rýsoval oslnivý kotouč světla. Byl už natolik blízko, že dokázal v záři reflektorů rozpoznat jednotlivé předměty. Pohodil hlavou a zadíval se do jasné oblohy. Vyšly už hvězdy, ale měsíc dosud nebyl na nebi. Možná už ale vyšel, pomyslel si, možná vyšel a zase zapadl. Třeba je za mrakem. Možná, říkal si, možná zůstane schovaný, abych mohl zůstat skrytý ve tmě. Možná. Možná se mi ale taky podaří dostat se do světla, pomyslel si. Dovnitř, přímo do světla. A jim se třeba nepodaří dostat se natolik blízko, aby mě chytili dřív, než dorazí pomoc. Možná, říkal si, možná. Utíkej.

Padesát metrů od světelné koule zakopl o bývalý plot, těžkým krokem zachytil o spodní ostnatý drát, který tam jakousi záhadou přežil své dva hořejší souputníky, odolal zubu času, počasí i zatoulané zvěři výhradně s jediným cílem: vydržet až do chvíle, kdy o něho bude moct zakopnout. Upadl, svalil se na zem a stočil se do roztrášeného uzlíčku. Vstávej, pomyslel si, vstávej. Po tváři mu stékala neznámá tekutina, hustší a lepkavější než krůpěje potu, které mu smáčely tvář předtím. Tržné rány ho ale netrápily. Řekl si, že se jimi nebude zabývat, stejně jako pohmožděninami. Vrávoravě vstal a pomalu, jistým krokem se opět pustil do běhu volným prostranstvím. Nevšímejí si rozbolavělého těla: utíkej.

Je zima, pomyslel si, strašná zima na tenhle jarní čas. Půda je téměř zmrzlá. Kdybych neutíkal, potřeboval bych něco víc než pouhou košili, myslel si. Potom ho napadlo, že kdyby neutíkal, vůbec by tady nebyl a žádné sako by nepotřeboval. Utíkej.

Těsně předtím, než dosáhl okraje světelného kruhu, se pokusil vyskočit. Po tom všem, co prožil, by neměl dokázat vyskočit tak vysoko, jak se mu podařilo. Je to úžasný, pomyslel si, když tělem narazil do pletiva plotu, úžasný. Necítil ostré konce drátů na horním obvodu plotu, které mu rozřízly dlaně. Necítil nic kromě nádeje.

Pomalou se vytáhl na plot a stočil se do kuličky. Ve chvíli, kdy visel na plotě, cítil v pažích nezměrnou tíhu, ale mozek jeho pažím řekl, že to zvládnou, a ony to zvládly. Při posledním výcviku, kdy byl odpočatý a nažhavený a jeho jedinou hnací silou byli spolužáci, zdolal pletivový plot za necelých devět vteřin. Ve své výcvikové skupině dosáhl ve zdolávání překážek nejlepších výsledků. Tu noc mu trvalo přes dvacet vteřin, než se mu podařilo švihem překonat trojitý ostnatý drát a zachytit se horního železného zábradlí plotu. Tu noc pomalý, nemotorný skok způsobil, že paži dosáhl jen na spodní ostnatý drát. Navzdory ostnům a mazlavé krvi ale drát dál pevně svíral. Na okamžik se mu podařilo zkoncentrovat veškerou zbývající energii, vytáhl se nahoru a žuchl sebou do třímetrové hloubky pod sebou jako žok se špinavým prádlem. Instruktor jeho výcviku ho nechával ten cvik opakovat tak dlouho, dokud si neosvojil lehký parašutistický doskok – „Pokrčená kolena, dopad napřed prsty a do kotoulu, do kotoulu!“ Jenže instruktoři jeho výcviku teď byli na opačné straně nesčetných plotů, pokojně a v bezpečí spali.

Netušil, jak dlouho tam zůstal ležet. Říkal si, že to muselo být přinejmenším pět minut. Ve skutečnosti to byla necelá minuta, jenže čas pro něho v tu chvíli neměl žádný velký význam. Existoval pouze ve dvou podobách: běh a chvíle po běhu. Teď zrovna byla chvíle po běhu. Plížil se.

Plížil se do středu ostře nasvíceného světelného kruhu. Ostré reflektory ho oslepovaly ve všech směrech, kam se podíval. Když přimhouřil oči, zahlédl čtyři kovové konstrukce rozmístěné po obvodu jako na vrcholech ukazujících do jednotlivých světových stran. Připlížil se k dalšímu kovovému předmětu, trčícímu přes metr vysoko z betonové desky pár metrů od středu jasně ozářeného kruhu.

Trvalo mu půl minuty, než se mu podařilo vedle ventilační šachty postavit a další půl minuty, než na nohou nabyl rovnováhu. Potom

začal zkrvavenýma rukama zvolna bušit do chladivé hliníkové roury ventilace.

Kulka ho zasáhla ve chvíli, kdy jeho dlaň popáté chabě dopadla na kov. Zasáhla ho důkladně, prošla hrudníkem, roztrhla aortu a zlomila mu několik žeber, než se opět ztratila v temnotě. Zemřel dřív, než jeho tělo přepadlo přes ventilační šachtu a zhroutilo se na betonovou desku, byl mrtvý dřív, než zvuk rány z pušky dosáhl do kruhu světla.

Ve vzdálenosti necelého půl kilometru sklonil profesionální střelec hlaveň. Opatrně si vysypal prázdnou nábojnici do dlaně a strčil si ji do kapsy, zatímco jeho druh opřený o kapotu malé dodávky si zkoumavě prohlížel světelný kruh dalekohledem.

„Je mrtvej?“ zeptal se střelec. Jediným citem, který se v jeho hlase ozýval, byla hrdost, sebevědomá, domyšlivá hrdost. Dobře věděl, že jeho otázka je zbytečná.

Jeho druh si tak jistý nebyl. „Snad, asi ano. Nehýbe se. Raději ještě jednu, honem.“

Ve skrytu temnoty se na střelcově tváři objevil náznak opovržení a překvapení. Ve tmě byl takový projev pohrdání bezpečný. Kdyby to bylo za světla, zračila by se mu v obličejí nezáúčastněná lhostejnost.

Střelcovy vláčné pohyby působily pomalým dojmem, ale za necelých pět vteřin už zdvihl pušku, opřel se o dodávku, zamířil a vyslal další kulku, která s hvízdnutím prošla tělem ležícím v kruhu světla. Tělo sebou trhlo – nárazem kulky, nikoli známkou života – a dál zůstalo nehybně ležet.

„Výborně,“ prohlásil muž s dalekohledem, „půjdemě.“

„Neměli bychom ho prohledat, jestli u sebe nemá nějaký papírý nebo něco důležitýho?“

„*Nět*,“ odpověděl druhý muž a hned nastoupil do dodávky. „Nemáme na to čas. Co nevidět dorazí vojenská policie. Určitě by

nás chytli. Je možné, že u sebe něco důležitého má, ale budeme to muset risknout. Musíme jet, rychle. A nezapínej světla.“

Dodávka byla pryč už šest minut, když na místo dorazily vysokou rychlostí dva vrtulníky, které se vynořily nízko nad jižním obzorem, celé zahalené ve tmě, až na mdlé světélkování přístrojových panelů a tiché hučení vrtulí. Několik minut kroužily potmě nad místem a elektronickými přístroji s infračerveným viděním prohledávaly terén. Potom se jedna helikoptéra snesla do osvětleného kruhu a vyskočilo z ní šest uniformovaných mužů ozbrojených poloautomatickými puškami M16. Helikoptéra se opět vznesla a přidala se ke své družce. Kroužily nad místem ve stále větších obloucích.

Dva z uniformovaných mužů zkontrolovali ventilační šachtu kvůli možnému poškození nebo náložím. Jeden stál na strážích s odjištěnou zbraní. Zbylí tři zkoumali mrtvé tělo. Velitel skupiny pečlivě prohledal kapsy mrtvého a potom dlaněmi přešel po stále ještě teplém těle. Jeho ruce se zastavily, když na vnitřní straně pravého stehna nahmataly menší bouli. Člen pátrací skupiny opatrně stáhl mrtvole kalhoty, přičemž se snažil tělem co nejméně pohnout a nepotřísnit se krví. Zastřelená oběť měla na stehně lepicí páskou přilepený malý černý notýsek připomínající peněženku. Velitel notýskem listoval a ve světle reflektorů rychle přelétl očima několik stránek. Sáhl po vysílače, kterou nesl jeho spolupracovník.

Za tři hodiny první dvě helikoptéry odletěly. Reflektory zhasly. Během pár vteřin měl nastat rozbřesk. Jitřní světlo těsně před úsvitem zahnal všechny stíny kromě těch nejtemnějších koutů. Muži v modrých uniformách se stále hemžili v prostoru obehnaném pleťovým plotem. Podél cesty vedoucí k obvodovému plotu stálo zaparkovaných několik modrých automobilů. Tělo leželo na místě, na kterém ho našli. Byly pořízeny snímky, provedeno měření,

vyžádány informace. Muži střežící oblast byli už teď mírně znuždění, třebaže vražda představovala bezprecedentní zvrát v jejich každodenní rutině. Jediné vzrušení, které jim teď ve vycházejícím slunci z ranního poplachu zbylo, spočívalo v radosti nad vůněmi jarních květin a čerstvě rozorané půdy. Většina z nich by dala přednost spánku v kasárnách.

Roztěkanou pozornost mužů vyburcoval vzdálený hukot velké helikoptéry. Z jihu přiletěl nákladní stroj, který se snesl kousek nad tělo. Ze stroje se zvolna spustila nosítka, která se vzápětí vydala vzhůru s nákladem těla, jež donedávna bylo živým člověkem. Jakmile stroj zmizel z dohledu, shromáždil velící důstojník své muže kolem sebe. Velice vyhroceným jazykem jim sdělil, co by se jim mohlo stát, kdyby se někdy před někým zmínili o událostech, jichž se stali svědky. Po jeho připomínce muži rychle opustili prostor. V době, kdy přijel na nejbližší pole první farmář, aby se pustil do práce, neměl sebemenší důvod, proč by věnoval oplocenému prostranství jediný pohled, neboť tam všechno vypadalo stejně jako vždycky.

A kromě toho, z pohledu na takové místo byl farmář jen nerózní.

V době, kdy farmář během dopolední přestávky odpočíval, na Malmstromově letecké základně v montanském Great Falls přistál bojový letoun Letectva Spojených států amerických. Byla to stíhačka určená pro dvoučlennou posádku, mohl ji však pilotovat jediný muž. Člověk, který vystoupil ze zadního sedadla, by ani nedokázal letadlo řídit, i kdyby na tom měl záviset jeho život. Navzdory výšivkám na své letecké uniformě nepatřil mezi školené piloty. Byl to generál letectva. Velitel základny a šéf bezpečnostní složky přivítali generála na ranveji. Všichni tři muži odjeli společně v automobilu k hangáru na okraji základny. Hangár býval

běžně otevřený, opuštěný a nikdo si ho nevšímal. Kromě občasných cvičení Národní gardy se nepoužíval. Dnes byl ale hangár zamčený. Před vraty stáli dva ozbrojení strážci. Další strážci postávali na všech stranách budovy a další dva byli uvnitř.

Generál kritickým zrakem přelétl v pozoru stojící strážce a k veliteli základny odtušil chladně: „Na to všechno je už trochu pozdě, nemyslíte?“

Velitel základny zrudl a neodpověděl.

Generál se zadíval na mrtvolu položenou na stole. Generál byl mohutný muž, nijak zvlášť vysoký na dnešní dobu, kdy metr osmdesát je už téměř průměrná výška, ale působil mohutným dojmem. Byl robustní, měl široká ramena, tělo jako sud. Na kdysi pevném, plochém břichu mu už narostla obruč tuku a šediny, které kdysi jen prokvétaly černými vlasy, teď na jeho hlavě dominovaly. Jeho hlas ale léty nezeslábl. „Jděte do hajzlu, Parkinsi,“ zasýčel tiše. „Jděte do hajzlu!“

Bezpečnostní šéf si nebyl jistý, jestli dobře slyšel. Nelíbilo se mu pomýšlení, že by měl přiznat, že něco z generálových slov nepochytil, ale ještě víc se obával, aby nebyl později přistižen při nějaké neznalosti. Major tudíž přistoupil ke generálovi a ke stolu o krok blíž a teprve potom se ozval: „Prosím, pane? Nerozuměl jsem přesně.“

„Říkal jsem,“ zařval generál a otočil se na svého podřízeného, „abyste s tím šli do hajzlu! Jděte se vycpat! Ten prevít neměl ani tolik zasraný slušnosti, aby vydržel naživu aspoň do té doby, než by nám mohl podat zprávu, nebo aspoň aby se nenechal zabít na tom zasraném, zapomenutém a záhadným místě, zmetek jeden!“

Major před generálovým hněvem opět ustoupil, ale generál mu nevěnoval žádnou pozornost. Otočil se a nadával dál mrtvému, mlčícímu tělu. „Jděte do prdele, Parkinsi, copak si neuvědomujete, do jakýho průseru mě to ženete?“ Generál zavrtěl hlavou a zamířil

ke dveřím. Major od bezpečnosti a velitel základny nervózně cupitali v jeho stopách.

Než otevřel generál dveře, otočil se ke svým dvěma důstojnickým kolegům a řekl: „Pošlete ho příštím letem do Washingtonu. Dejte vědět do mé kanceláře, kterým letadlem přiletí, číslo letu a čas. Jakmile mi moji lidé potvrdí, že už máme všechno pohromadě – a dejte si pozor, abychom od vás opravdu všechno dostali –, na celý incident zapomeňte. Rozumíte? Vymažete si to z paměti a dáte si sakra pozor, aby tady na to zapomněli úplně všichni. Jakýkoli dotazy ohledně čehokoli, co se k případu vztahuje, předáte mému člověku, kapitánu Smithovi. Dorazí do čtyřiaadvaceti hodin. Přidělíte ho do oddělení pro styk s veřejností. On bude za všechno odpovědný a bude dělat práci podle svého uvážení. Rozumíte?“

Generál se cestou ze dveří ani nezastavil, aby obě mužům opětovně roztržesené zasalutování. Musel stihnout letadlo.

Jaro přichází do Washingtonu časně, dříve než na většinu míst na venkově. Koncem března už v „lepších“ čtvrtích lemují ulice rozkvetlé stromy a květiny. Jejich vůně přebíjejí dokonce i výfukové plyny a pronikavý zápach výkalů po psích mazlíčcích, které spousta washingtonských obyvatel chová, aby je chránili a dělali jim společnost.

Generál si ale nevšiml nádherných barev ani ne vždy tak nádherných pachů, když se jeho řidič pomalu prodíral washingtonským provozem a hledal místo, kde by mohl zaparkovat. Ani jeden z obou mužů na sobě neměl uniformu a generál seděl na předním sedadle neoznačeného vozidla. Za normálních okolností by generál šoferovi nařídil, aby si našel místo na zaparkování, až ho vysadí na místě, ale dnes byl za to zpoždění vděčný. Oddaloval díky němu velmi nepříjemné a velice trapné setkání. Parkování je legitimní důvod zpoždění. Generál si už začal v té mrzutosti

libovat, když vtom na opačném konci bloku vyjelo jedno auto ze zaparkované řady. Generálův řidič rychle přidal plyn, projel ulicí a zacouval na místo. Generál se otráveně usmál a prohlásil: „Výborně, seržante. Počkejte tady na mě.“

Generál musel projít přes pět uličních bloků, než dosáhl svého cíle. Navzdory obavám ze schůzky si vykračoval sebejistým a odhodlaným krokem. V ruce pevně svíral kufřík a napůl doufal, že se mu ho někdo pokusí ukrást. Ubohý zlodějíček by posloužil jako skvělý hromosvod pro generálovu našťvanost. Jenže deset hodin dopoledne není zrovna ta nejlepší hodina pro podnikavce, kteří se v této washingtonské čtvrti živí násilnými mezilidskými finančními vztahy. Generál se nacházel v ne zcela přesně vymezené oblasti, v níž se mísí kancelářské a rezidenční budovy a která dělí centrum Washingtonu od Georgetownu, kde žijí spíš zámožnější lidé. Lupiči v této oblasti pracují spíš v ranních a podvečerních směnách mezi lidmi dojíždějícími za prací.

Generálovým cílem byl středně velký cihlový městský dům kousek od Washington Circle a nedaleko Kennedyho centra. V bloku byla volná parkovací místa, ale generál by nikdy kromě případu naléhavé nouze nezaparkoval do vzdálenosti dvou bloků od domu. Prošel kolem domu, aniž by na něj pohlédl, třebaže očima pokradmu zaznamenával vše do nejmenších podrobností. Dokonce se pokusil zapamatovat si usmívající se postarší ženu, která do něho na své ranní procházce málem vrazila. Ani jeden z nich se za hrozící kolizi neomluvil. Generál vstoupil do vysokého činžáku na rohu ulice. Sešel po schodech do suterénu a zaklepal na dveře bytu. Člen bezpečnostního týmu, který jeho příchod sledoval na uzavřeném kamerovém okruhu, zmáčkl bzučák, dveře se otevřely a generál vstoupil do třetího nejdražšího soukromého tunelu ve městě.

Peníze použité k výstavbě tunelu mezi pěti budovami se skryly v roce 1965 v rozpočtu námořnictva. V době masivního nástupu

do vietnamské války nebylo těžké něco takového krýt. Tunel měl podobu dlouhé, tlumeně osvětlené betonové chodby s třemi pravicími úhly. Propojoval suterény všech domů v ulici. Všechny domy byly ve vlastnictví soukromé dceřiné společnosti CIA. Společnost vlastněná CIA pronajímala domy několika soukromým realitním firmám, které vystupovaly ve všech veřejně dostupných dokumentech jako vlastníci nemovitostí. Některé z těch domů vláda přímo nevyužívá, nicméně všichni „obyčejní“ nájemníci jsou pečlivě prověřováni. Suterénní místnosti, jejichž zdi skrývají vstupy do tunelu, užívají výhradně zvláštní federální zaměstnanci.

Dvě minuty poté, co vešel do činžáku, se generál objevil v suterénu červeného řadového domu. Usmívající se člen ostrahy ho uvítal a zdvořile, ale důkladně prohledal jeho i kufřík, zda u sebe nemá zbraň. Generál odevzdal pistoli bez protestů. Několik minut musel čekat v malém, vkusně zařízeném předpokoji, „než vaši schůzku budeme mít potvrzenou“. Generál si byl jistý, že zpoždění je úmyslné, možná jde o odvetu za jeho vlastní nedochvilnost nebo o pokus, jak ho odkázat do patřičných mezí. Doufal, že podobné taktiky představují všechno, čím by ho mohli provokovat. Rozhlédl se po místnosti a hledal mikrofony, o jejichž přítomnosti byl přesvědčený, ale nic nenašel. Přes zvukově izolované stěny nic neslyšel. Netušil to, ale ke slyšení toho bylo opravdu málo. Většina zvuků v domě pocházela od dvou písárek a FM rádia naladěného na stanici vysílající staré rock'n'rollové pecky z padesátých a šedesátých let. Stěny veškeré ty zvuky pohltily.

„Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat, pane,“ prohlásil tlumeně vysoký, dokonale oblečený muž. „Už je volný. Šel byste laskavě se mnou?“

Generál následoval úhledně upravenou postavu nahoru po schodišti do prvního patra a jen stěží odolával silnému pokušení praštit svého průvodce do ledvin. Prošli chodbou vyloženou ko-

bercem kolem řady zavřených místností a zastavili se před nádherně nalakovanými dvoukřídlými dveřmi. Vysoký muž zlehka zaklepal a poté uvedl generála dovnitř.

Ze svého křesla vstal laskavě vyhlížející starý pán a obešel masivní pracovní stůl, aby se s generálem přivítal. Ze starého pána vyzářoval dojem křehké čilosti. Cizím lidem, kteří ho míjeli na ulici, vždy připomínal laskavého strýčka, jehož sami neměli. Když starý pán podal generálovi ruku, zajiskřilo mu v očích. „Á, pan generál,“ prohlásil láskyplně, „tak jak se vám vede, příteli? Vypadáte dobře. Pojdte, sedneme si tady do křesla. Moje tělo už je unavené a něco měkkého vždycky rádo přivítá.“

Generál se celý rozzářil a uchopil nabídnutou ruku. Nejradši by mocným stiskem své dlaně ty tenké křehké prsty rozdrtil, ale spokojil se pouhým pevným stiskem. „Výborně, výborně, Phillipe. Vy taky vypadáte dobře, člověk by vám hádal asi tolik let jako některým těm štěňatům, kterým velím.“

„To je od vás moc laskavé, generále,“ odvětil starý pán, „velice laskavé.“

Vysoký muž přešel ke stolu na opačné straně místnosti. Když se vrátil, nesl na podnose dva šálky a konvici kávy. Zatímco generál se starým pánem seděli a mlčky se na sebe usmívali, tajemník jim oběma nalil kávu do šálků. Do hrníčku starého pána pečlivě odměřil zarovnanou lžičku cukru. Po krátkém tázavém pohledu na svého nadřízeného, aby zjistil, zda je všechno v pořádku, odešel vysoký muž z místnosti a zavřel za sebou dveře.

„A jak se má vaše rodina?“ otázal se starý pán a pozvedl šálek ke rtům.

Generál pokrčil rameny a odpověděl: „Pořád stejně, dobře jako vždycky. A jak vy?“ Generál usrkl kávu. Horká tekutina mu spálila rty, ale nedal na sobě znát sebemenší známku nespokojenosti.

„Výborně, výborně. Moje žena se právě uzdravila z chřipky.“